

Hồi Thứ Hai Mười Hai

KẺ GIAN NGƯỜI CHÁNH

Người đàn bà bịt mặt trông thấy bóng xanh phi đến thì lập tức quát hỏi:

– Ai đó?

Kẻ mới đến cười nói:

– Chẳng lẽ cô nương quên mất lão phu rồi sao?

Người đàn bà bịt mặt lạnh lùng nói:

– Thì ra là Tả Phổ Tinh Quân, thiếp thân xin thất lễ.

Ông lão áo xanh gật đầu, quay sang Cừu Cốc nói:

– Ân chủ đã truyền lại võ công, lại tặng Long Vân Lĩnh, chắc có giao phó cho tướng công điều chi chăng?

Bây giờ Cừu Cốc đã nhìn ra ông lão áo xanh này chính là người đã cứu chàng lúc trước, chàng lắc đầu đáp:

– Người chỉ dặn tại hạ không được nói cho ai biết về người.

Ông lão áo xanh đến gần nói:

– Long Vân Lĩnh của tướng công có thể cho lão hủ xem rõ được chăng?

Cừu Cốc còn đang do dự thì người đàn bà bịt mặt đã nói:

– Khoan đã, Long Vân Lĩnh là tín vật của Ân chủ, đâu có thể đưa cho người dễ dàng như vậy chứ?

Ông lão áo xanh thở dài nói:

– Chẳng lẽ cô nương không tin lão phu sao?

– Hừ, tri nhân tri diện bất tri tâm, thiếp thân đã bị quá nhiều bài học rồi, thật không dám tin nhiệm một ai cả.

– Luôn cả lão phu?

– Tất nhiên. Hôm nay người đột nhiên đến đây chỉ sợ có mục đích gì khác mà thôi.

– Cô nương hiểu lầm rồi, tướng công là do lão phu đưa đến mà.

– Người đưa đến để thừa cơ đoạt Long Vân Lĩnh chứ gì?

Ông lão áo xanh cười lớn:

– Nếu lão phu có lòng dạ ấy thì đâu có để đến ngày hôm nay, bởi vì tướng công không chịu nói rõ sự thật nên lão định đưa người đến đây cho vững tâm, hầu

mong tìm biết ít nhiều tin tức về Ân chủ.

Người đàn bà bịt mặt vẫn lạnh lùng:

- Chớ dối gạt, âm mưu của các người thiếp thân đã biết cả rồi.
- Cô nương tưởng kẻ dụ quần hùng vào Tử Vong Thành là lão phu sao?
- Trừ Ân chủ cùng Hữu Cung, Tả Phổ ra thì còn ai biết bí mật nơi này nữa?

Ông lão áo xanh thở dài nói:

– Không phải như vậy đâu, phát động âm mưu này không phải Hữu Cung Tư Mệnh, cũng chẳng phải Tả Phổ Tinh Quân mà là một kẻ thứ ba đó.

Cừu Cốc bỗng hỏi:

- Như vậy vị phu nhân này không phải là chủ nơi đây sao?

Người đàn bà bịt mặt vội tháo khăn che mặt ra, lễ phép nói:

– Xin tướng công tha lỗi, thiếp thân vốn là tì nữ theo hầu Ân chủ trước kia, sau này xin tướng công cứ gọi là Tư Đồ Diệu Cơ là được rồi.

Cừu Cốc nói:

- Theo tuổi tác thì người vào hạng tiền bối, tại hạ đâu dám vô lễ.
- Tướng công xin đừng khách sáo. Tướng công mang tín vật của Ân chủ thì cũng như là chủ nhân nơi đây, thiếp thân xin vâng lời chỉ bảo.

Ông lão áo xanh cũng nói:

- Đó là sự thật, tướng công đừng khách sáo nữa.

Tư Đồ Diệu Cơ nói:

- Vị này là Tả Phổ Tinh Quân Từ Ngưỡng Chi.

Cừu Cốc đã đoán được đôi phần, người mà họ gọi là Ân chủ có thể là Thái Bạch Tiên Ông chẳng sai, nhưng tại sao nơi này lại xuất hiện một vị Ân chủ nữa? Để chứng minh việc này, chàng nói:

– Tại hạ không giấu diếm làm gì, người tặng tại hạ tấm kim bài này không có mặt tại nơi đây, hai vị chớ nên lầm lộn.

Từ Ngưỡng Chi gật đầu nói:

– Lão phu theo hầu Ân chủ đã nhiều năm, biết tánh tình và võ công của người lắm. Môn võ Tiềm Long Cửu Thức này do chính Ân chủ sáng chế ra nên không thể lầm lẫn được, còn vị Ân chủ ngoài quan ngoại này thì lão phu đã sớm đoán là giả mạo nên mới gấp rút tìm kiếm Ân chủ.

Tư Đồ Diệu Cơ kinh ngạc nói:

- Nơi đây lại xuất hiện một vị Ân chủ nữa sao?
- Các đồng chí trong Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục đều được báo tin, cô nương

không biết sao?

– Thiếp thân từ khi phụng mạng trông giữ Thái Miếu thì hai mươi năm nay không lộ mặt trên giang hồ, làm sao biết được chứ.

Từ Ngưỡng Chi thở dài nói:

– Như vậy cũng không trách được, gần đây tình thế bên ngoài rất lộn xộn, đâu đâu cũng là giết chóc. Theo lão phu thấy thì đều do kẻ mạo danh Ân chủ gây ra.

Cừu Cốc vội nói:

– Hai vị biết rõ cơ quan bí mật nơi này thì nên giải cứu cho các vị cao thủ Trung Nguyên, họ đều mắc kẹt nơi đây cả rồi.

Tư Đồ Diệu Cơ thở dài nói:

– Tử Vong Thành có ba nơi bí mật khác nhau, thiếp thân chỉ biết nơi này chứ không biết được hai chỗ khác.

Cừu Cốc đứng dậy quả quyết nói:

– Dù sao thì tại hạ cũng phải đi xem thử, vì không thể ngồi nhìn bọn họ bị chết oan uổng như vậy được.

Tư Đồ Diệu Cơ nói:

– Tướng công can đảm hơn người, thiếp thân vô cùng kính phục, nhưng trước tiên ta phải cứu tính vị cô nương này đã.

Cừu Cốc giờ mới sực nhớ ra Hồng Liễu đang mê man nên vội dừng bước.

Tư Đồ Diệu Cơ lấy ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng Hồng Liễu, rồi bắt đầu chữa trị cho nàng.

Trong lúc đó, Từ Ngưỡng Chi tranh thủ chỉ và giải thích cho Cừu Cốc biết địa thế trong ngôi Thái Miếu này. Thì ra trước đây Ân chủ đã dày công xây cất để cho các đồng chí trong Phổ Kiếm Minh làm nơi luyện tập võ nghệ, dù cho triều đình biết cũng không sao vào bắt được. Có Nghị Sự Thánh để làm nơi họp mặt, trên gác có tấm biển “Cấm Địa” là nơi đặt linh vị của các vị tiên đế quá cố.

Hồng Liễu đã tỉnh lại, mở mắt nhìn xung quanh. Cừu Cốc lập tức bước đến nói:

– Phu nhân này là Tư Đồ Diệu Cơ tiền bối, người đã giải độc cho cô nương đó.

Hồng Liễu vội cúi đầu thi lễ rồi quay sang chào Từ Ngưỡng Chi.

Từ Ngưỡng Chi cười nói:

– Được rồi, cô nương là con cháu nhà ai?

– Vãn bối là Liễu Hồng Liễu, gia tổ là Cố Viên Lão Nhân.

– Cũng là một đồng chí trong Phổ Kiếm Minh, giờ ông ta ở đâu?

– Người đã đi Nam Sơn Thành Tử.

Từ Ngưỡng Chi thở dài:

– Không dè lệnh tổ là người tài nghệ song toàn mà cũng mắc mưu bọn chúng.

Hồng Liễu vội cải chính:

– Ông nội cháu đã để ý dò xét việc này từ trước nên không mắc mưu đâu.

– Tuy vậy, ta cũng phải theo để nhắc nhở ông ta.

Cừu Cốc vội lên tiếng:

– Chưa được, mọi việc chưa giải quyết xong mà.

Từ Ngưỡng Chi suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Mọi cơ quan trong này đều được ghi trên Khiêu Đăng Khán Kiểm Lục, chắc kẻ gian đã biết nên mới lợi dụng để tiến hành âm mưu này. Giờ chúng ta phải chia nhau hành sự, không nên trì hoãn nữa.

Tư Đồ Diệu Cơ lắc đầu nói:

– Tiện thiếp chỉ biết nơi này thôi, ra khỏi một bước là mù tịt.

Từ Ngưỡng Chi nhìn Hồng Liễu nói:

– Lệnh tổ thông thuộc thổ mộc kiến trúc, cô nương chắc cũng biết được đôi chút phải không?

Hồng Liễu sau khi bị trúng độc thì không còn dám tự phụ nữa, gượng cười nói:

– Vãn bối chỉ biết tí chút mà thôi.

Từ Ngưỡng Chi không muốn khách sáo qua lại nên quyết định:

– Ta phân ra hai tốp. Lữ tướng công và Hồng cô nương đi chung, còn lão và Tư Đồ cô nương tạm thời chưa tiện ra mặt, chỉ có thể âm thầm bên trong tiếp ứng mà thôi.

Rồi ông đem các cơ quan bí mật nói lại cho Hồng Liễu và Cừu Cốc nghe. Trong lòng Cừu Cốc đang lo lắng sự an nguy của mọi người nên vừa nghe xong thì lập tức muốn đi ngay.

Từ Ngưỡng Chi đến trước tịnh thất, phất tay qua vách tường một cái, phần đất dưới chân bốn người bỗng từ từ di động, trong chốc lát họ đã vào trong Tàn Trần Thất, thấy hai bên có những chiếc rương sắt bày rất có thứ tự.

Từ Ngưỡng Chi bước vào trước, mở rương ra cảm khái nói:

– Đây là những bảo vật mà trước kia Ân chủ đã tích trữ mong làm chi phí cho cuộc cách mạng phục quốc. Tiếc thay đại cuộc đã mất, giờ chúng chỉ còn là vô dụng mà thôi.

Hồng Liễu thắc mắc:

– Đây là báu vật mà giang hồ đồn đãi là di bảo của Thái Tổ ư?

Từ Ngưỡng Chi cười nhạt:

– Những châu báu này tuy có giá trị thật, nhưng cũng chưa đủ để lôi kéo võ lâm Trung Nguyên đâu. Cái quý giá nhất là Thiên Niên Kế Đoạn và Vạn Tái Trường Thanh.

– Lão tiên bối có biết hai vật ấy cất nơi nào không?

– Trước kia Ân chủ tự tay cất nên lão phu cũng không biết được.

Hồng Liệu định hỏi thêm thì Cừu Cốc đã nói:

– Chúng ta đến đây không phải để lấy bảo vật, trước mắt phải tìm cách cứu người đã.

Từ Ngưỡng Chi đến góc phải của Tàn Trân Thất, lấy lưới kiếm gạch qua lại một hồi, tiếng kèn kẹt bỗng vang lên, rồi trước mặt xuất hiện một lỗ hở. Ông lão quay đầu lại nói với Cừu Cốc.

– Theo lão phu suy đoán thì kẻ gian sẽ dụ quần hùng vào Nghị Sự Thính sau đó tiến hành âm mưu. Hai vị có thể theo đường này đến đó, nhưng phải cẩn thận cơ quan dọc đường mới được.

Cừu Cốc gật đầu cảm tạ, rồi cùng với Hồng Liệu tiến vào, đi được một đoạn thì bỗng hai người nghe thấy có tiếng Bích Không Chưởng vang dội, xen kẽ tiếng ồn ào náo loạn từ cách vách.

Hồng Liệu thất thanh nói:

– Họ đã động thủ rồi, chúng ta đến mau thôi.

Nàng ấn vào một nút trên vách, một phiến đá lớn bỗng từ từ hở ra, Hồng Liệu vội xông người vào.

Bỗng từ hai bên vách có hàng trăm mũi kim độc bắn ra, Cừu Cốc thấy thế vội xuất chưởng đánh gạt cả ra, tay trái kéo Hồng Liệu về phía sau mới tránh được những mũi kim độc đó.

Hồng Liệu lắc đầu nói:

– Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Hai người đi vào không bao xa thì thấy trước mặt là một căn phòng rộng, tiếng ồn ào là từ nơi đó phát ra. Ngọc Thông Công Tử cùng Nộ Mục Sơn Nhân và Tử Nhục Hòa Thượng đang đấu với hai người áo vàng, ba địch hai mà vẫn bị dồn về thế thủ.

Cừu Cốc chưa hiểu rõ hai kẻ áo vàng là ai, hơn nữa Ngọc Thông lại luôn muốn gây sự với chàng nên chàng cứ đứng yên lờ đi.

Bỗng một tiếng kêu thảm khốc vang lên, Tử Nhục Hòa Thượng đã bị đối phương dùng năm ngón tay đâm thẳng vào bụng, lục phủ ngũ tạng lòi ra, chết ngay tức khắc.

Nộ Mục Sơn Nhân thấy đồng bọn chết thảm thì hoảng sợ, đang tính đường lùi thì vai trái đã trúng một phát chưởng từ phía sau đánh tới, miệng trào máu tươi.

Người áo vàng buông tiếng cười đắc ý, bồi thêm một chưởng, Nộ Mục Sơn Nhân đã bị thương nặng nên đành nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Bỗng nhiên một bóng người phi nhanh tới, vung chưởng đón đỡ, người áo vàng bị chưởng lực phản lại phải lùi ra sau ba bước, còn người mới tới thì vẫn đứng yên sừng sững như không hề bị tổn thương.

Ngọc Thông nhìn kỹ thì thấy người đến giải cứu chính là Cừu Cốc, bẽ bàng nói:

– Lữ huynh đến rất đúng lúc, chủ nhân nơi đây có ý bủa vây tận diệt cao thủ võ lâm Trung Nguyên, đã có nhiều người gặp nạn rồi.

Ngọc Thông nói vừa dứt lời thì hai người áo vàng đã phân nhau đánh ra, một đánh Cừu Cốc, một tập kích sau lưng Ngọc Thông.

Cừu Cốc cười nhạt, đẩy ra song chưởng, hai kẻ áo vàng không phải là địch thủ, bị bức lùi lại ra sau.

Ngọc Thông buột miệng khen:

– Nội lực của Lữ huynh thật là thâm hậu.

Bỗng hần nghe phía sau có tiếng cười mai mỉa, vội quay lại nhìn phía sau thì thấy đó là một cô gái. Hần biết nàng là bạn của Cừu Cốc nên vội chấp tay nói:

– Xin hỏi cô nương tôn tánh phượng danh?

Thiếu nữ chính là Liễu Hồng Liệu, nàng trề môi nói:

– Đẹp đi! Bản cô nương ghét nhất là những kẻ nịnh bợ.

Ngọc Thông biến sắc, thâm nghĩ:

– “Người đừng hòng lên mặt, sẽ có ngày người nếm mùi lợi hại của ta”.

Hồng Liệu cười nhạt nói:

– Võ công mèo què của người mà cũng muốn gây sự với bản cô nương ư?

Ngọc Thông giật mình, vội im không dám nói gì nữa.

Hồng Liệu quay sang Cừu Cốc nói:

– Cốc huynh cẩn thận, chúng đang dùng lối xa luân chiến đó, hãy để em tiếp chúng mấy chiêu.

Cừu Cốc cười lớn nói:

– Khỏi cần, lũ chuột này thì có thêm nữa cũng chỉ nạp mạng mà thôi.

Vừa nói, tay chàng vừa quơ trên không, năm đạo hồng quang bắn ra.

Một tiếng rú vang lên, một tên áo vàng bị trúng chỉ phong ngã lăn xuống đất, tên còn lại hoảng kinh, vội tung mình tẩu thoát.

Hồng Liễu vội gọi lớn:

– Mau bắt lấy hắn, đừng để hắn dùng cơ quan đối phó chúng ta.

Cừu Cốc vội đuổi theo, tên áo vàng đánh tạt lại một chưởng, nào ngờ Cừu Cốc đã nhanh như cắt tránh né, lại thuận thế chộp luôn cổ tay y.

Hồng Liễu và Ngọc Thông cũng đã đến nơi. Vốn tánh tình hung ác nên Ngọc Thông vung ngay chiếc quạt trên tay đánh vào Bách Hội huyết của tên áo vàng.

Võ công không tệ nhưng đã bị kiềm chế nên tên áo vàng không thể né tránh. Nghe bộp một tiếng, hắn đã bị chiếc quạt đánh trúng, miệng ộc máu chết ngay.

Cừu Cốc tức giận nói:

– Ta đang định tra hỏi hắn, sao người nóng nảy quá vậy?

Ngọc Thông gượng cười nói:

– Đệ hận chúng quá ác độc nên nhất thời không kịp suy nghĩ, xin Lữ huynh đừng giận.

Cừu Cốc hừ lạnh, bước ra khỏi thạch thất, Ngọc Thông cũng vội vã theo sau.

Hồng Liễu cười nhạt nói:

– Ta chưa từng thấy kẻ nào vô tình vô nghĩa như người, ngay cả người bạn đang bị thương mà cũng bỏ mặc.

Nộ Mục Sơn Nhân gượng đứng dậy, cười ảm đạm:

– Đa tạ cô nương quan tâm, lão chưa chết được.

Hồng Liễu lấy trong người ra một hoàn thuốc đưa cho ông ta, nói:

– Đây là linh đơn do ông tôi chế ra, ông uống vào đi.

Nộ Mục Sơn Nhân tiếp lấy bỏ vào miệng nuốt, sau đó theo Hồng Liễu bước tới.

Ngọc Thông gương mặt có vẻ thẹn, gượng gạo nói:

– Vết thương của người thế nào?

– Cám ơn, không có gì.

Lời nói không còn kính cẩn như trước nữa, Ngọc Thông vội cười nói:

– Lúc này quá cấp bách nên...

Nộ Mục Sơn Nhân ngắt lời:

– Thôi, đừng nói nữa.

Ngọc Thông biết có nói nữa cũng vô ích nên đến bên Cừu Cốc nói:

– Qua con đường này thì có lẽ sẽ đến Nghị Sự Thính đấy.

Hồng Liễu lạnh lùng nói:

– Người biết đường thì đi trước đi.

– Việc này... việc này...

Hồng Liễu khinh bỉ:

– Không dè làm trai mà gan tựa thỏ.

Nàng lướt mình đi trước, dùng tay sờ vào vách đá một lúc, bỗng nghe một tiếng kệt vang lên rồi phiến đá từ từ di động, để lộ ra một đường hầm.

Bốn người lập tức vào trong, đi độ nửa khắc thì thấy trước mặt có một căn phòng với ánh đèn chiếu sáng, có tiếng người huyên náo bên trong.

Quả nhiên đó là Nghị Sự Thính, quần hùng đã tụ tập bên trong đông đủ, có cả lão già cầm y tự xưng là Tổng Quản trong đó, sau lưng lão là một hàng dài mười mấy người áo vàng đứng nghiêm chỉnh, y hết hai người vừa bị giết.

Lão già cầm y đồng dặc nói:

– Tại hạ không ngờ lại được gặp cao thủ võ lâm Trung Nguyên tại đây, thật là tam sinh hữu hạnh.

Thiết Tranh Lão Bà nóng nảy hỏi lớn:

– Đừng nói lời thôi, người có phải chủ nhân nơi này không?

Lão già cầm y lạnh lùng nói:

– Người có tư cách gì để hỏi?

– Nhất chúng ta vào đây với mục đích gì?

– Chủ nhân đã mời các vị đến đây thì thế nào cũng ra gặp mặt, cần chi phải nóng lòng thế.

Lão bỗng trầm giọng nói:

– Các vị đã đến đây thì tốt nhất là an phận, bằng không thì chỉ tự rước họa vào mình mà thôi.

Kim Kiếm Thư Sinh cười nhạt:

– Lão phu bốn ba giang hồ đã mấy chục năm, không tin là gian thạch thất này có thể giữ quần hùng được.

– Người không tin thì cứ ra thử, hai mươi năm nay ta chưa từng thấy có kẻ nào vào đây mà tự ý sống sót trở ra được.

Kim Kiếm Thư Sinh là một trong Thất Đại Danh Gia, nào dễ bị đe dọa, lão vừa định bước ra tìm đường thì đụng ngay bốn người Cửu Cốc bước vào, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

– Các người làm sao vào được đây?

Hồng Liễu hừ lạnh:

– Cũng giống các người thôi, tự đâm đầu vào bẫy.

Lão già cầm y thấy Cửu Cốc thì cười ha hả nói:

– Ta biết là thế nào người cũng sẽ đến.

Cừu Cốc lạnh lùng nói:

– Người làm gì được ta?

Lão già cảm y không trả lời, chợt lớn tiếng nói:

– Chủ nhân sẽ ra đây ngay bây giờ để tương kiến các vị.

Lập tức toàn thính đường im lặng như tờ, Hồng Liễu khẽ nói:

– Cốc ca, chúng ta đợi xem chủ nhân là kẻ nào rồi hãy vạch trần âm mưu của chúng.

Cừu Cốc gật đầu, đưa mắt nhìn tứ phía. Chàng thấy Khất Tiên và Thanh Thu đang ngồi ở một góc thính đường, Hàn Kỳ và một thiếu niên tuấn tú ngồi gần đó. Thiếu niên này mình mặc áo trắng thêu hoa, trông rất nho nhã dễ mến.

Bỗng từ trong có một trung niên thiếu phụ sắc phục lộng lẫy bước ra, bà ta tuổi trạc bốn mươi, mặt đẹp nhưng lại ẩn hiện một vầng sát khí. Bà dùng bàn tay trắng ngọc sửa lại mái tóc rối đoạn cười nói:

– Hôm nay các vị đến đây, tiếp đón có gì thiếu sót thì xin các vị bỏ quá cho nhé.

Bà ngừng một chút rồi lại nói:

– Mục đích của các vị chung qui cũng là di bảo của Thái Tổ, cái này thì thiếp thân có thể làm cho cái vị mãn nguyện. Nhưng bảo vật là để chiêu mộ nhân tài nhằm mưu đồ đại sự, hy vọng các vị biết điều đó.

Trong thính đường có tiếng xì xào bàn tán. Thiếu phụ cười khẽ, ra lệnh:

– Dem bảo vật ra đây.

Lão già cảm y ngênh mình tuân lệnh, vỗ tay ba cái, lập tức khe đá hé mở, để lộ rất nhiều rương châu báu bên trong.

Thiếu phụ cười nói:

– Trong này có hơn một trăm rương, đủ cho các vị. Nhưng những vật này là của tổ chức Phổ Kiếm Minh trước kia nên người nào là đồng chí thì mới được thụ hưởng. Các vị muốn lãnh bảo vật thì xin gia nhập vào tổ chức, thiếp thân xin thay mặt Ân chủ đón tiếp các vị.

Thiếu phụ thấy mọi người im lặng thì mỉm cười, đang định lên tiếng nói tiếp thì Khất Tiên bỗng cười vang nói:

– Lão ăn mày này vốn là hội viên của Phổ Kiếm Minh, nhưng chưa từng thấy mặt phương giá bao giờ, không hiểu phương giá vào hội từ lúc nào?

Thiếu phụ lấy trong người ra một miếng kim bài, giơ cao nói:

– Tôn giá đã là hội viên của Phổ Kiếm Minh thì có lẽ cũng biết vật này chứ?

Khất Tiên đứng dậy cười nhạt nói:

– Long Vân Lệnh là tín phù cao nhất của minh hội thì lẽ nào ta không biết, nhưng chỉ sợ tấm kim bài kia là giả mà thôi.

Lão già cảm y quát lớn:

– Lão ăn mày dám xuyên tạc Long Vân Lệnh Chủ, tội thật đáng chết.

Thiếu phụ mặt lộ sát khí, đưa tay vẫy một cái, lập tức có bốn người áo vàng xông đến gần Khất Tiên.

o O o